

Записването на четници представлявало за воеводата по-малко мъжноти, отколкото събирането на парични срѣдства. Тия, които имали, не давали, и често пѣти трѣбвало да се прибѣгва до хитростъ. Пантелей Кисимовъ разказва въ своитѣ спомени, какъ едно иманярско дружество въ Пloeщъ търсѣло разковничето, за да открие нѣкакво заровено злато въ България, и какъ Хаджи Димитъръ обещава да намѣри това разковниче. За целта дружеството му дало петдесетъ лири предплата, които Хаджи Димитъръ най-чистосърдечно приелъ и употребилъ за народното дѣло. „Азъ вѣрвамъ, пояснява Кисимовъ, че измаменитѣ по тоя начинъ хорица — тѣ бѣха все наши българи, които лично познавамъ — още тогава сж простили тая измама на Хаджи Димитра. Той удържа думата си, отиде съ четата си въ България и тамъ на балкана, въ гроба си, намѣри разковничето, именно онова разковниче, което строши дори и желѣзнитѣ вериги на вѣковното ни робство.“*) Въ Букурещъ единъ добъръ българинъ, бай Костаки, часовникарь, дава на Хаджи Димитъръ за дѣлото петнадесетъ лири „сефте“. Тукъ воеводата събиралъ пари за оръжие съ другаря си Димитъръ Дишлията. Едни отъ букурещкитѣ българи сж се отзовавали и давали помощи, но много пѣти той ударвалъ на камъкъ и не веднажъ се чувствувалъ униженъ и оскърбенъ.

— Азъ не искамъ да търся слава или богатство, казвалъ той на Филипъ Тотю, когато нѣкои отказвали да дадатъ пари. — Ако искахъ да бжда богатъ, азъ щѣхъ да си остана въ Сливенъ при баща си на занаятъ, щѣхъ да въртя търговия много по-добре отъ мнозина други. Но Богъ така е наредилъ.**)

Ромънинътъ Никола Крецо, който съчувствувалъ на българскитѣ революционери и чиято кѣща въ Табашката махала въ Букурещъ била за тѣхъ едно добро убѣжище, подпомогналъ сжщо парично готвения походъ на Хаджи Димитра. Центърътъ на приготовленията обаче се намиралъ въ мушията на Никола Хаджи Стояновъ Балкански. Последниятъ билъ родомъ отъ Котелъ и братовчедъ на С. Раковски. Съ своята предприемчивость той спечелва пари и става истински български патриотъ съ своитѣ щедри дарения за народното дѣло. Раковски живѣлъ въ неговия домъ въ Букурещъ, и всички воеводи намирали тамъ подслонъ и подкрепа. Мушията му била

*) „Исторически работи, часть II; стр. 31 — П. Кисимовъ.

**) Симиловъ, Воевода Филипъ Тотю, Русе, 1886, стр. 170.